

[Vanggaard.]

bindelse med Loven, vil blive lidt fastere udformet.

Den Kritik af Lovforslagets Enkelt-heder, som jeg her har fremsat, og Udtalelsen om, at et saa stort Spørgsmaal som at forlade de hidtidige Former for Lovgivningsmagtens Indseende med disse Forhold nøje bør overvejes, inden man skrider dertil, betyder ikke paa nogen Maade Uvillie mod, hvad der her foreslaas, og heller ikke mod de forøgede Udgifter. Men naar vi kræver Støtte til Storfiskeri, f. Eks. til forøget Handelsvirksomhed, kunde der maaske være nogen Rime-lighed for, at ogsaa Rigsdagen i de enkelte Tilfælde fik Adgang til at beskæftige sig med disse Sager og se nærmere paa dem, noget, som ikke vil være Tilfældet, hvis vi vedtager Lovforslaget.

Men denne Kritik skal ikke opfattes som en Uvillie imod, at vi staar sammen for at gøre nye Fremstød paa Fiskerierhvervets Omraade, mit Parti er særdeles villigt dertil. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Overvejelse og Undersøgelse — dette kan ikke gennemføres som Fod i Hose — i et eventuelt kommende Udvalg.

Hendriksen: De Tanker, der er nedlagt i det foreliggende Lovforslag, og som, sagt i faa Ord, gaar ud paa at henlægge Statens Laanevirksomhed paa Fiskeriomraadet til et særligt Institut, kan jeg paa mit Partis Vegne tiltræde. Det forekommer mig at være rigtigt baade af Hensyn til Laan-giveren, Staten, og Laantageren, Fiskerierhvervet, at Udøvelsen af denne Laanevirksomhed, som man fra alle Sider i det høje Ting ønsker opretholdt, og som ogsaa har gjort sin store Nytte til Dato, udskilles fra Fiskeridirektoratet og Finansministeriet og overflyttes til et særligt Institut, der udelukkende faar til Opgave gennem Ydelse af Laan indenfor visse Grænser at støtte vort Fiskerierhverv.

Det forekommer mig, at Fordelen ved en saadan Ordning, hvorved hele denne Statens Laanevirksomhed kommer ind under forretningsmæssige Former, er saa indlysende, at det skulde være overflødigt nærmere at paavise den. Baade i Relation til Laantagerne og ikke mindst til Staten vil den foreslaaede Ordning betyde væsentlige Forbedringer fremfor den nuværende. Endvidere betyder den foreslaaede Ordning, at man til enhver Tid vil have en samlet Oversigt over den Udlaansvirksomhed, som Staten i en Aarrække med Tilslutning fra

alle Partier har drevet og sikkert ogsaa fremtidig vil drive, — hvis Forslaget vedtages — blot under mere indirekte Former.

Men naar jeg har sagt, at jeg kan tiltræde selve Tanken om at oprette et Kreditinstitut til Overtagelse og Fortsættelse af Statens Virksomhed paa det her omhandlede Omraade, maa man ikke heri lægge, at jeg fuldt ud kan tiltræde Lovforslaget i den foreslaaede Form. Jeg har adskillige Indvendinger mod ikke uvæsentlige Enkeltheder i Lovforslaget; men man har Lov til at haabe, at det vil lykkes at naa til Enighed i Udvalget, saaledes at Lovforslaget kan blive gennemført i denne Samling.

Det støder mig, at man vil kalde dette Kreditinstitut en Bank, tilmed Kongeriget Danmarks Fiskeribank. Den Virksomhed, der skal udfoldes, er ikke Bankvirksomhed, men udelukkende Laanevirksomhed, der tilmed, selv om denne Virksomhed, hvad jeg hilser med særlig Tilfredshed, skal finde Sted under forretningsmæssige Former, alligevel aldrig kan sidestilles med almindelig Bankvirksomhed, heller ikke hvad Udlaanene angaar, idet der sikkert i Fremtiden som i Fortiden vil finde Udlaan Sted paa Betingelser, der ikke kan siges at være bankmæssigt fuldt forsvarlige, men alligevel er fuldt forsvarlige, naar Hensyn tages til almene Samfundsinteresser. Selv om man vil se bort herfra, er en Bank, der kun driver Udlaansforretning, ingen Bank, men derimod et Kreditinstitut, og det vilde derfor forekomme mig at være mere rimeligt at kalde Virksomheden Fiskerierhvervets Kreditinstitut.

Jeg er tilfreds med, at hele Statens uafviklede Laanevirksomhed vedrørende Fiskerilaan, noget over 7 Mill. Kr., overflyttes til Fiskeriiinstituttet, der derigennem, efterhaanden som de gamle Laan afvikles, faar tilført en ikke ubetydelig flydende Kapital, der vil kunne faa god Anvendelse til Udlaan paa kort Sigt. Da Instituttet ejes og drives af Staten, skal naturligvis eventuelle Tab dækkes gennem Bevillinger paa de aarlige Finanslove, men man maa gøre sig klart, at Overskud ikke kan opnaas, knap nok Balance, snarere Tab. Men jeg gaar ud fra, at Tabene, ved en forretningsmæssigt forsvarlig Ledelse af Instituttet, kan paaregnes at holdes indenfor rimelige Grænser. Den hidtidige Laanevirksomhed har da for øvrigt ogsaa givet noget Tab.

Jeg kan ikke tro andet end, at man gennem en fornuftig Administration særdeles vel vil kunne holde Tabene nede paa forholdsvis smaa Summer, selv om Udlaansvirksomheden faar et væsentligt større Omfang end hidtil. Jeg lægger megen Vægt paa,